

Revista—ARTA

Miklos Onucsan. Măsurători neterminate

nr. 4-5 / 2012

De Daria Coșcodan

**Optzecismul vizual
după 20 de ani**

**The 1980s Generation
in the Visual Arts
Twenty Years Later**

arta

revistă de arte vizuale

nr. 4-5, 2012

PORTRETE DE ARTIST / PORTFOLIOS
DIALOGURI / DIALOGUES
EXPOZIȚII / EXHIBITIONS
ESEURI / ESSAYS
DEZBATERE / DEBATE

Miklos Onucsan. Măsurători neterminate

Galeria Plan B din Berlin
4 noiembrie - 17 decembrie 2011
Curator: Mădălina Brașoveanu

text de DARIA COȘCODAN

Galeria Plan B din Berlin a găzduit, pentru a doua oară, o expoziție personală a artistului român Miklos Onucsan. Intitulată „Unfinished measurements” (Măsurători neterminate), expoziția a cuprins șapte lucrări recente ale artistului.

Curatoarea Mădălina Brașoveanu și-a propus să situeze lucrările expuse la granița dintre percepție și articulare. Inspirându-se din teoria informației, unde cuantificarea informației are loc printr-o măsurare a incertitudinii unei oarecare variabile, curatoarea atrage atenția asupra potențialului lucrărilor lui Onucsan de a înscena situații *self-referential*, în căutarea unui echilibru aproximativ. Instalația „Re-așez orizontala apei” (2011) a deschis expoziția. În mijlocul sălii, o cantitate impresionantă de lut modelat re-crea albia unei ape secate. Zeci de boloboace – instrumente de confirmare a orizontalității, înăuntrul cărora se află o bulă de aer capturată într-un lichid – au fost așezate sporadic pe această suprafață, astfel încât fiecare dintre ele să indice o poziție orizontală perfectă (bula de aer se afla exact în mijlocul bolobocului). Făcând referință evidentă la apa care lipsește, boloboacele trădau în același timp dependența lucrării – atât temporal, cât și spațial: pe

măsură ce pământul continuă să sece, orizontalitatea lichidului din boloboace se pierde în timp pentru a fi înlocuită cu o orizontalitate a lutului. În acest fel, titlul lucrării funcționează ca o re-articulare a unui moment din trecut ce trebuie constant redefinit. Demnă de notat era interacțiunea dintre instalație și spațiul galeriei Plan B; „dunele” de pământ păreau să oglindească forma ondulată a tavanului și contrastau cu pereții imaculați din jur. Pe de o parte, textura și greutatea lutului amintește vizitatorului de pământ, a cărui stabilitate îl invită să pășească înspre el, să violeze granița instalației, călcând pe el. De cealaltă parte însă, rigiditatea nivelelor interzicea orice „încălcare” – poziția lor perfect echilibrată ar fi tulburată de cea mai mică vibrație. Cât timp suprafața rămâne intactă, valoarea absenței apei este confirmată de această tensiune a spațiului care nu poate fi pătruns. Simțul echilibrului vizitatorului era testat atunci când

dedesubt:
Re-așez orizontala apei (2011). Foto: Adrian Părvulescu, © Miklos Onucsan, Plan B Cluj/Berlin

pagina alăturată, stânga:
Coloana cu sfârșit (2011). Foto: Adrian Părvulescu, © Miklos Onucsan, Plan B Cluj/Berlin

pagina alăturată, dreapta, de sus în jos:
1. Autoportretul la metru (2010). Foto: Adrian Părvulescu, © Miklos Onucsan, Plan B Cluj/Berlin
2. Acuarela mobilă (1989/2011). Foto: Adrian Părvulescu, © Miklos Onucsan, Plan B Cluj/Berlin

trebuia să se strecoare pe lângă instalație pentru a ajunge la lucrarea din spate, „Privind înapoi” (2011). Odată negociată topografia spațiului – ca o cucerire a suspensiei absenței/prezenței (apei) din lucrare – vizitatorul privește înapoi, întocmai cum sugerează titlul (el însuși situat pe peretele din spatele camerei), fiind provocat la jocul reconstruirii/recuperării stării inițiale. „Privind înapoi” reprezintă un stâlp rutier pe care este indicată o imagine cu spatele acestui stâlp. Convenționalul indicatorului rutier este suspendat, ceea ce întoarce funcționalitatea obiectului împotriva sa – indicatorul indicându-se pe sine însuși. Pășind în următoarea încăpere, vizitatorul era din nou confruntat cu ambiguitatea procesului de definire. „Autoportretul la metru” (2010) reprezintă profilul artistului, transpus tridimensional pe întreaga lungime a unei bârne de lemn. Anulând definiția profilului *stricto sensu* (ca suprafață bidimensională), el extindea limitele profilului în tridimensionalitate și îl pune la dispoziția publicului să-și feliereze, după plac, un portret al artistului.

Imaginea unui porumbel pe vârful unui stâlp – „Coloana cu sfârșit” (2011) – declanșează problematica infinitului din coloana lui Brâncuși, precum un procedeu mnemonic. Onucsan abordează ciocnirea dintre imposibilitatea reprezentării infinitului și năzuința de a reda esența acestui infinit în lucrarea lui Brâncuși într-o manieră paradoxală: efemeritatea momentului prins în cadru oferă stâlpului un sfârșit. Lucrarea „Penultima suprafață” (2011) reprezintă fotografia unui strat de mortar, lipită direct pe peretele alb al galeriei. Zgârieturile oblice din imagine indică stadiul nefinisat al stratului pe care urma să fie aplicată o tencuială. Mortarul ce se află, de fapt, sub acel perete, își neagă absența prin dezvăluire fotografică. Suprafața lucioasă a fotografiei înlătură adevărata proprietate a obiectului inițial, lăsând doar o amintire a texturii sale striate. În timp ce obiectul este absent (suprimat de tencuiala netedă), funcționalitatea sa este clar expusă.

Expoziția artistului român Miklos Onucsan invită la redefinirea spațială și temporală a graniței dintre percepție și articulare, în care atât lucrările expuse, cât și vizitatorul însuși rămân suspendați într-o incertitudine proprie interogării de sine.

